

Český telekomunikační úřad

se sídlem Sokolovská 219, Praha 9

poštovní přihrádka 02, 225 02 Praha 025

U institutu finančního vyrovnání se jedná o *quasisankční* ujednání, existenci kterého předpokládá přímo zákon o elektronických komunikacích [§ 63 odst. 1 písm. p)] a tento zákon i zároveň stanovuje maximální možnou výši takového finančního vyrovnání. K tomu, aby poskytovatel služeb elektronických komunikací byl ale oprávněn vyúčtovat toto finanční ujednání, musí být finanční ujednání dohodnuto přímo v těle účastnické smlouvy, nikoliv pouze v rámci všeobecných podmínek. Finanční vyrovnání je svou povahou srovnatelné s instituty, jakými jsou např. smluvní pokuty, a na které se vztahuje nálezný Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 3512/11 ze dne 11. 11. 2013. Přitom platí, že tento nálezný nepojednává výlučně o smluvních pokutách, ale globálně o překvapivých ujednáních skrytých ve všeobecných podmínkách, které jsou zpravidla pro spotřebitele jako slabší smluvní stranu nevýhodná.

(dle rozhodnutí předsedy Rady ČTÚ ze dne 2. 4. 2015 čj. ČTÚ-45 816/2014-603

Věc: Námitka proti vyřízení reklamace – omezená výše úhrady při předčasném ukončení smlouvy dle § 63 odst. 1 písm. p) zákona o elektronických komunikacích.

Z odůvodnění:

Paní L. P. (dále jen „navrhovatel“), podala dne 5. 2. 2014 k Českému telekomunikačnímu úřadu, odboru pro západočeskou oblast (dále jen „správní orgán I. stupně“) námitku proti vyřízení reklamace, přičemž tato námitka směřovala proti obchodní společnosti A. T. (dále jen „odpůrce“).

Navrhovatel ve svém podání uvedl, že při ukončení smluvního vztahu na dobu určitou mu byl odpůrcem nesprávně vyúčtován jednorázový poplatek za předčasné ukončení, který měl být vyúčtován dle aktuální právní úpravy, tj. ve výši 1/5 součtů paušálních poplatků do konce smluvního vztahu. Jako přílohy podání byly doloženy Reklamace vyúčtování č. 4005317853, e-mail odpůrce, kterým byla reklamace vyřízena a samotné vyúčtování č. 4005317853, v rámci kterého bylo vyúčtováno finanční vyrovnání dle článku 7 všeobecných podmínek ve výši 1 950,00 Kč.

Vyrozumění o zahájení správního řízení bylo účastníkům řízení oznámeno dopisem ze dne 13. 2. 2014. Účastníci byli poučeni o svých procesních právech.

Rozhodnutím správního orgánu I. stupně čj. ČTÚ-7 536/2014-634/III. vyř. – ŽvP, ze dne 13. 2. 2014 byla splatnost vyúčtování odložena do vydání rozhodnutí.

Dopisem ze dne 25. 3. 2014 odpůrce reagoval na výzvu správního orgánu I. stupně a vyjádřil se k podané námitce. Odpůrce uvedl, že dne 16. 2. 2010 si navrhovatel objednal službu 3G mobilní internet 2010 a dále využíval pevnou linku s tarifem Unifon. Dne 21. 12. 2011 se závazek prodloužil na 12 měsíců a nastavila se sleva ve výši 25% u mobilního internetu. Dne 26. 7. 2013 byla přijata výpověď služby Unifon a žádost o převod internetu na pana P. Dne 3. 8. 2013 odpůrce kontaktoval navrhovatele a nabídl mu neomezená data k internetu zdarma a závazek na 12 měsíců, přičemž k převodu služby bylo potřeba zaslat formulář Převod práv a závazků. Dne 21. 10. 2013 odpůrce přijal formulář k převodu služby 3G mobilní internet (2010), po ověření rodného čísla pana P. se zjistilo, že tento byl evidován v evidenci dlužníků SOLUS a z tohoto důvodu byl požadavek na převod služby zamítnut. Dne 1. 11. 2013 navrhovatel reklamoval neprovedení převodu. Reklamace byla vyřízena dne 6. 11. 2013 (poz. ve vyjádření uvedeno 2014). Dne 25. 11. 2013 byla přijata výpověď internetu. Navrhovatel chtěl smlouvu ukončit na základě původní výpovědi ze dne 26. 7. 2013. Tento požadavek byl zamítnut a služba se ukončila dle VOP k 31. 12. 2013. Závěrečná faktura byla vystavena dne 19. 1. 2014. Dne 3. 2. 2014 byla přijata písemná reklamace na vystavené vyúčtování. Reklamace byla zamítnuta dne 4. 2. 2014 a vyjádření bylo zasláno navrhovateli na kontaktní e-mail.

Výzvou ze dne 24. 4. 2014 správní orgán I. stupně vyzval účastníky řízení k vyjádření se k podkladům před vydáním rozhodnutí.

Po provedeném dokazování a zhodnocení zjištěných skutečností správní orgán I. stupně vydal dne 29. 5. 2014 rozhodnutí čj. ČTÚ-7 536/2014-634/VI. vyř. – ŽvP (dále jen „*napadené rozhodnutí*“), kterým ve výroku I. vyhověl námitce navrhovatele a v rámci tohoto výroku určil, že vyúčtování č. 4005317853 se upravuje na částku 164,91 Kč. Výrokem II. rozhodl o povinnosti odpůrce zaplatit navrhovateli náhradu nákladů řízení ve výši 100,00 Kč za správní poplatek.

V odůvodnění rozhodnutí správní orgán I. stupně uvedl, že na základě zjištěných skutečností se odpůrce domáhal uhrazení smluvní pokuty, resp. jednorázového poplatku za předčasné ukončení smlouvy v celkové výši 1 950,00 Kč bez DPH s odkazem na své VOP (čl. 7) a Ceník služeb, platné a účinné v době uzavření smlouvy o poskytování služeb elektronických komunikací, jež jsou nedílnou součástí uzavřené smlouvy. Správní orgán I. stupně konstatoval, že ujednání o smluvní pokutě bylo součástí VOP a s odkazem na nález Ústavního soudu spis. zn. I. ÚS 3512/11 ze dne 11. 11. 2013, ve kterém Ústavní soud

dovodil, že ve spotřebitelských smlouvách smluvní pokuta musí být sjednána v těle smlouvy, a s odkazem na tento náleží Ústavního soudu návrhu navrhovatele vyhověl.

Proti tomuto rozhodnutí podal odpůrce v zákonné lhůtě rozklad, kterým rozhodnutí napadl v celém rozsahu. Odpůrce uvedl, že finanční vyrovnání za předčasné ukončení smlouvy o poskytování služeb elektronických komunikací výpovědí ze strany zákazníka (tj. navrhovatele) představuje pro poskytovatele služeb (tj. odpůrce) smluvně sjednanou úhradu části těch nákladů, které poskytovatel služeb vydá se zajištěním služeb elektronických komunikací pro uvedeného zákazníka. Pro zajištění služeb elektronických komunikací odpůrce objednává služby u třetích osob, kterým musí za poskytnuté služby poskytovat protiplnění i v případě, kdy zákazník smlouvu bez uvedení důvodu vypoví. Odpůrce dále uvedl, že finanční vyrovnání není smluvní pokutou, neboť smluvní pokuta může být uplatněna pouze v případě, kdy povinná smluvní strana poruší svou povinnost. Smluvní pokuta je paušalizovaná náhrada škody a škoda vznikne protiprávním jednáním jedince. Odpůrce citoval komentář k občanskému zákoníku, nakl. C.H.BECK, 10. vydání, Praha 2006, str. 962 a násl., podle kterého *„Za smluvní pokutu nelze považovat např. závazek zaplatit určitou částku v případě odstoupení od smlouvy, neboť není porušením povinnosti, nýbrž výkonem práva, vyplývajícího buď ze zákona, nebo založeného smluvně.“* Dále se odpůrce odkázal na ust. § 63 odst. 1 písm. p) zákona o elektronických komunikacích, který nárok odpůrce výslovně označuje jako *„úhradu v případě ukončení smlouvy před uplynutím doby trvání, na kterou je smlouva uzavřena, výpovědí ze strany účastníka.“* Odpůrce tudíž, na rozdíl od správního orgánu I. stupně, považoval svůj nárok nikoliv za sankční, ale za smluvně-závazkový. Odpůrce se dále ohradil vůči tvrzení správního orgánu I. stupně, že ujednání o smluvní pokutě skryl do všeobecných podmínek, a tím se zpronevěřil zásadě poctivého obchodního styku. Dle odpůrce, pokud by byl odkaz na krácení nároku odpůrce na 1/5 součtu paušálních poplatků do konce smluvního vztahu správný, měl správní orgán I. stupně vyhovět námitkám jen do 4/5 požadované úhrady. Odpůrce nebylo zřejmé, proč správní orgán I. stupně nerespektoval své vlastní závěry a spornou částku poměrně neponížil.

Navrhovatel se k rozkladu vyjádřil dopisem ze dne 2. 7. 2014 a uvedl, že mu odpůrce uhradil náhradu nákladů řízení a tudíž celou věc navrhovatel považoval za vyřízenou.

Správní orgán I. stupně neshledal důvod pro postup dle ustanovení § 87 správního řádu (tzv. autoremedura) a dle ustanovení § 88 odst. 1 správního řádu postoupil správní spis odvolacímu správnímu orgánu spolu se svým stanoviskem. Podle ustanovení § 123 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích o rozkladu proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně rozhoduje předseda Rady ČTÚ (dále jen jako „správní orgán II. stupně“).

Na základě podaného rozkladu byl v souladu s ust. § 89 odst. 2 správního řádu přezkoumán soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které jeho vydání předcházelo,

s právními předpisy, a dále v souladu s ust. § 141 odst. 9 správního řádu správnost napadeného rozhodnutí v rozsahu námitek uvedených v rozkladu.

Po posouzení předmětné věci s ohledem na rozklad navrhovatele, je třeba konstatovat, že rozklad je nedůvodný a napadené rozhodnutí se potvrzuje. Správní orgán II. stupně neshledal rozkladové námitky jako opodstatněné, nicméně se plně neztotožnil ani s argumentací správního orgánu I. stupně, zejména co se týče ztotožnění sporné částky se smluvní pokoutou, a proto rozhodovací důvody mění následujícím způsobem.

Správní orgán II. stupně přezkoumává rozhodnutí správního orgánu I. stupně podle právní úpravy účinné v době rozhodování správního orgánu I. stupně. Na tomto nic nemění ani skutečnost, že ke dni 1. 1. 2014 nabyl účinnosti zákon č. 89/2012, občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*nový občanský zákoník*“), neboť ustanovení § 3028 odst. 3 nového občanského zákoníku platí, že právní poměry vzniklé přede dnem nabytí účinnosti nového občanského zákoníku, jakož i práva a povinnosti z nich vzniklé, včetně práv a povinností z porušení smluv uzavřených přede dnem nabytí účinnosti nového občanského zákoníku, se nadále řídí dosavadními právními předpisy. Řízení o námitce proti vyřízení reklamace probíhalo proti vyúčtování, které bylo vystaveno dne 19. 1. 2014, tj. za účinnosti nového občanského zákoníku, nicméně tato faktura byla vyúčtována na základě účastnické smlouvy, jež byla podepsána ještě za účinnosti zákona č. 40/1964 Sb., občanský zákoník (dále jen „*předcházející občanský zákoník*“). Z výše uvedeného tedy vyplývá, že na posouzení námítka navrhovatele se použijí ustanovení předcházejícího občanského zákoníku, resp. zákona č. 513/1991 Sb., obchodní zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*obchodní zákoník*“).

K výroku I. tohoto rozhodnutí:

Dle ustanovení § 129 odst. 3 zákona o elektronických komunikacích platí, že *„Nevyhoví-li podnikatel poskytující veřejně dostupné služby elektronických komunikací reklamaci podané podle § 64 odst. 7 až 9, je účastník, popřípadě uživatel oprávněn podat u Úřadu návrh na zahájení řízení o námitce proti vyřízení reklamace bez zbytečného odkladu, nejpozději však do 1 měsíce ode dne doručení vyřízení reklamace nebo marného uplynutí lhůty pro její vyřízení (§ 64 odst. 10), jinak právo uplatnit námitku zanikne. Podáním námítka není dotčena povinnost podle § 64 odst. 1, Úřad je však v odůvodněných případech oprávněn na žádost účastníka, popřípadě uživatele rozhodnout, že podáním námítka se splnění povinnosti podle § 64 odst. 1 odkládá až do rozhodnutí o námitce.“*

Reklamaci je podle § 64 odst. 7 až 10 zákona o elektronických komunikacích oprávněn podat účastník, který je koncovým uživatelem a to jako reklamaci proti vyúčtování nebo reklamaci na poskytovanou veřejně dostupnou službu elektronických komunikacích. Tuto reklamaci je potřebné uplatnit do dvou měsíců ode dne dodání vyúčtování ceny za poskytnutou službu nebo do dvou měsíců od poskytnutí vadné služby, jinak právo zanikne.

Poskytovatel služeb elektronických komunikací je povinen reklamaci vyřídit ve lhůtě jednoho měsíce od podání reklamace, v odůvodněných případech do dvou měsíců.

Dle § 63 odst. 1 písm. p) zákona o elektronických komunikacích ve znění platném a účinném do 5. 11. 2014 platí, že „**Ve smlouvě o poskytování veřejně dostupné služby elektronických komunikací nebo připojení k veřejné komunikační síti musí být srozumitelným, úplným a snadno přístupným způsobem uvedena vždy výše úhrady v případě ukončení smlouvy před uplynutím doby trvání, na kterou je smlouva uzavřena, výpovědí ze strany účastníka nebo podnikatele nebo dohodou obou smluvních stran, přičemž výše úhrady nesmí být vyšší než jedna pětina součtu měsíčních paušálů zbývajících do konce sjednané doby trvání smlouvy, nebo jedna pětina součtu minimálního sjednaného měsíčního plnění zbývajících do konce sjednané doby trvání smlouvy, a výše úhrady nákladů spojených s telekomunikačním koncovým zařízením, které bylo účastníkovi poskytnuto za zvýhodněných podmínek.**“

Článek 7.3.1 Všeobecných podmínek poskytování služeb elektronických komunikací sítě společnosti MobilKom, a.s., (Hlasové a datové služby) (platnost od 1. 6. 2008), které byly platné a účinné v době uzavření účastnické smlouvy mezi navrhovatelem a odpůrcem, stanoví, že „*Účastník je oprávněn Smlouvu písemně vypovědět s výpovědní lhůtou, která činí 30 dnů ode dne doručení výpovědi Poskytovateli i bez uvedení důvodu, jestliže byla Smlouva uzavřena na dobu neurčitou. Byla-li Smlouva uzavřena na dobu určitou, může Účastník Smlouvu vypovědět i bez uvedení důvodu pouze tehdy, pokud zároveň Poskytovateli před vypovězením Smlouvy uhradí finanční vyrovnání podle článku 7.8.*“

Dle článku 7. 8 stejných všeobecných podmínek platí, že „*Byla-li Smlouva uzavřena na dobu určitou nebo byla-li Smlouva uzavřena na základě marketingové nabídky Poskytovatele za zvýhodněných podmínek a dojde-li k předčasnému ukončení Smlouvy na základě výpovědi Účastníka z důvodů uvedených v člancích 7.3.2, 7.3.3 nebo 7.5 nebo dojde-li k předčasnému zániku smlouvy podle článku 7.10, je Účastník povinen poskytnout Poskytovateli finanční vyrovnání za předčasné ukončení Smlouvy ve výši stanovení v Ceníku služeb.*“

Dle faktury č. 4005317853 byla částka 1 950,00Kč vyúčtována jako „Finanční vyrovnání dle článku 7 VP (vypořádání smlouvy).“

Správní orgán II. stupně konstatuje, že předmětem sporu bylo vyúčtování č. 4005317853 a z něj konkrétně částka 1 950,00 Kč za „Finanční vyrovnání dle článku 7 VP (vypořádání smlouvy).“ Předmětem řízení o námitce je celá částka, ne jen její část (jedna nebo čtyři pětiny). Správní orgán má v řízení o námitce rozhodnout o tom, zda navrhovatelem označená položka byla vyúčtována po právu. Proto neobstojí námitka odpůrce, který tvrdí, že když se navrhovatel dožadoval snížení částky finančního vyrovnání na jednu pětinu a správní orgán I. stupně rozhodl o celé vyúčtované částce finančního

vyrovnání, že správní orgán I. stupně šel nad rámec předmětu řízení. Správní orgán v řízení o námitce je sice vázán petitum a předmětem řízení tak, jak jej vymezí navrhovatel, nicméně z daného sporu vyplývá, že navrhovatel učinil předmětem sporu vyúčtování finančního vyrovnání, které považoval za nesprávné. Správní orgán tudíž v řízení o námitce rozhoduje o tom, zda byla sporná položka vyúčtována správně nebo nikoliv, zda poskytovatel služeb elektronických komunikací byl vůbec oprávněn si spornou částku vyúčtovat nebo nikoliv.

S ohledem na výše citovaná ustanovení zákona o elektronických komunikacích [§ 63 odst. 1 písm. p)] a s ohledem na rovněž citované články všeobecných podmínek odpůrce a konečně i s ohledem na znění samotného sporného vyúčtování, se správní orgán II. stupně neztotožnil se závěry správního orgánu I. stupně ohledně toho, že vyúčtovaná částka je (skrytou) smluvní pokutou, nicméně se ztotožnil s finálním posouzením námitky jako takové, ale z jiných důvodů, které dále podrobně rozepisuje.

Správní orgán II. stupně finanční vyrovnání dle článku 7 všeobecných podmínek považuje za institut *quasisankční* povahy, který má oporu v zákoně o elektronických komunikacích tak, jak to uvedl odpůrce.

Tak, jak uvádí ve svém rozkladu odpůrce, tato částka by smluvní pokutou nemohla být, neboť by nespĺňovala požadavky ust. § 544 předcházejícího občanského zákoníku. Odpůrce navíc zaplacení smluvní pokuty po navrhovateli nikdy nepožadoval a nevyúčtoval. Odpůrce se od počátku řízení odvolával na znění § 63 odst. 1 písm. p) zákona o elektronických komunikacích.

Pro úplnost správní orgán II. stupně dodává, že na to, aby poskytovatel služeb elektronických komunikací obešel úpravu smluvních pokut ohledně povinnosti mít smluvní pokuty sjednané přímo ve smlouvách, nestačí, že smluvní pokutu jednoduše přejmenuje. Odpůrce finanční vyrovnání rozlišoval jak ve svých všeobecných podmínkách, tak i v ceníku, který obsahoval položky „finanční vyrovnání“ a „smluvní pokuta,“ přičemž tyto částky vedl odděleně a ani jejich výše dle ceníku není stejná.

Bez ohledu na výše uvedené správní orgán II. stupně ale konstatuje, že finanční vyrovnání je institut svou povahou a důležitostí srovnatelný s institutem smluvní pokuty a vztahuje se na něj nález Ústavního soudu spis. zn. I. ÚS 3512/11 ze dne 11. 11. 2013. Tento nález se výslovně zabíral problematikou smluvních pokut, nicméně, jeho odůvodnění bylo širší a neomezilo se pouze na úpravu smluvních pokut, příp. rozhodčích doložek. Ústavní soud zde zaujal stanovisko ke spotřebitelským smlouvám a překvapivým ujednáním, které jsou často ukrytá ve všeobecných podmínkách. Ústavní soud zde mimo jiné vyslovil názor, že **„obchodní podmínky ve spotřebitelských smlouvách na rozdíl třeba od obchodních smluv mají sloužit především k tomu, aby nebylo nezbytné do každé smlouvy přepisovat ujednání technického a vysvětlujícího charakteru. Naopak nesmějí sloužit k tomu, aby do nich v často nepřehledné, složité formulované a malým písmem**

*psané formě skryl dodavatel ujednání, která jsou pro spotřebitele nevýhodná a o kterých předpokládá, že pozornosti spotřebitele nejspíše uniknou (například rozhodčí doložka nebo ujednání o smluvní pokutě). Pokud tak i přesto dodavatel učiní, nepočíná si v právním vztahu poctivě a takovému jednání nelze přiznat právní ochranu.“ Zároveň dle Ústavního soudu platí, že „text spotřebitelské smlouvy, obzvláště jedná-li se o smlouvu formulářovou, má být pro průměrného spotřebitele **dostatečně čitelný, přehledný a logicky uspořádaný**. Například smluvní ujednání musí mít **dostatečnou velikost písma**, nesmějí být ve výrazně menší velikosti, než okolní text, **nesmějí být umístěna v oddílech, které vzbuzují dojem nepodstatného charakteru**. Uvedená zásada poctivosti dopadá i na aplikaci všeobecných obchodních podmínek.“*

S ohledem na výše uvedené závěry Ústavního soudu správní orgán II. stupně aplikoval citovaný náleží i na ujednání o finančním vyrovnání, které vyúčtoval navrhovatel odpůrci. Finanční vyrovnání se svou důležitostí a povahou vyrovná ujednání o smluvní pokutě, neboť navrhovatel z těchto ujednání plynou srovnatelné povinnosti a odpůrci srovnatelná práva. Pro navrhovatele (spotřebitele) tato ujednání zakotvují finanční povinnost, kterou je povinen za splnění určitých podmínek plnit, a to bez toho, aby s touto povinností byl při podpisu účastnické smlouvy prokazatelně seznámen. Při podpisu účastnické smlouvy má být přítom oběma stranám zřejmé, kolik, za co a kdy je jedna strana zavázána druhé straně zaplatit. Z předložené účastnické smlouvy vyplývá, že se uzavřela smlouva na dobu 24 měsíců, že se sjednala služba 3G mobilní internet (2010) a bylo navrhovatelovi poskytnuto zařízení Modem Axesstel MV200 za cenu 500,00 Kč s DPH. Žádná jiná finanční povinnost v rámci účastnické smlouvy dohodnuta nebyla. Účastnická smlouva jen obecně odkazovala na všeobecné podmínky a ceník, tento odkaz byl navíc psán miniaturním písmem na konci smlouvy, přičemž velikost tohoto písma byla stejná jako velikost poznámky pod čarou na samém konci účastnické smlouvy. Již tato skutečnost (velikost písma) vzbuzuje dojem, že odkaz na všeobecné podmínky a ceník v sobě nezahrnuje žádné informace, které by výrazným způsobem modifikovaly smluvní vztah, a už vůbec ne, že obsahují povinnosti finančního charakteru tak zásadní jako jsou smluvní pokuty nebo finanční vyrovnání. Připojení všeobecných podmínek k účastnické smlouvě v okamžiku podpisu účastnické smlouvy, ani seznámení se navrhovatele (spotřebitele) s všeobecnými podmínkami před podpisem účastnické smlouvy nebylo ve správním řízení prokázáno.

Správní orgán II. stupně konstatuje, že navrhovatel ve své námitce žádal snížení finančního vyrovnání na jednu pětinu, což poukazuje na skutečnost, že si byl vědom existence povinnosti zaplatit finanční vyrovnání, i to, že měl povědomí o existenci povinnosti platit toto finanční vyrovnání nanejvýš ve výši jedné pětiny součtu paušálů zbývajících od data faktického ukončení smlouvy do data, kdy měla být účastnická smlouva řádně ukončena. Toto vše ale jen dokazuje, že navrhovatel si této povinnosti platit finanční vyrovnání byl vědom po té, co mu tato částka byla vyúčtována, resp. v době ukončení

účastnické smlouvy, nikoliv v okamžiku podpisu účastnické smlouvy, což je pro posouzení dané situace směrodatné a stěžejní. Účastník smluvního vztahu si totiž má být vědom všech svých povinností již v okamžiku podpisu smlouvy, příp. má s nimi být seznámen před podpisem smlouvy. Správní orgán II. stupně tudíž opět dochází k závěru, že nebylo prokázáno, že navrhovatel věděl o povinnosti platit finanční vyrovnání před podpisem účastnické smlouvy.

Správní orgán II. stupně závěrem shrnuje, že **institut finančního vyrovnání tak, jak jej má upraven odpůrce, nelze považovat za (skrytou) smluvní pokutu. Jedná se o quasisankční ujednání, existenci kterého předpokládá přímo zákon o elektronických komunikacích [§ 63 odst. 1 písm. p)] a tento zákon i zároveň stanovuje maximální možnou výši takového finančního vyrovnání. K tomu, aby poskytovatel služeb elektronických komunikací byl ale oprávněn vyúčtovat toto finanční ujednání, musí být finanční ujednání dohodnuto přímo v těle účastnické smlouvy, nikoliv pouze v rámci všeobecných podmínek. Finanční vyrovnání je svou povahou srovnatelné s instituty, jakými jsou např. smluvní pokuty, a na které se vztahuje nálezný Ústavního soudu spis. zn. I. ÚS 3512/11 ze dne 11. 11. 2013. Přitom platí, že tento nálezný nepojednává výlučně o smluvních pokutách, ale globálně o překvapivých ujednáních skrytých ve všeobecných podmínkách, které jsou zpravidla pro spotřebitele jako slabší smluvní stranu nevýhodná.**

Odpůrce tak ve svém rozkladu správně namítal, že správní orgán I. stupně nesprávně posoudil povahu finančního vyrovnání, které ztotožnil se smluvní pokutou, nesprávně ale odpůrce tvrdil, že nálezný Ústavního soudu spis. zn. I. ÚS 3512/11 ze dne 11. 11. 2013 se dotýká pouze smluvních pokut a že na danou situaci jej proto nelze vztáhnout.

Z výše uvedených důvodů správní orgán II. stupně potvrdil rozhodnutí správního orgánu I. stupně, který vyúčtované finanční ujednání ponižil nikoliv na jednu pětinu, ale na nulu, neboť ujednání o finančním vyrovnání nebylo mezi smluvními stranami řádně a platně sjednáno.

K výroku II. napadeného rozhodnutí správní orgán II. stupně uvádí, že zde neshledal pochybení, neboť s ohledem na to, že bylo námitce vyhověno, bylo i správně rozhodnuto o nákladech řízení před správním orgánem I. stupně, když náhrada nákladů řízení byla přiznána navrhovateli jako plně úspěšnému účastníkovi řízení.

K výroku II. tohoto rozhodnutí:

Správní orgán II. stupně konstatuje, že v řízení o rozkladu byl plně úspěšný navrhovatel. Ze správního spisu nevyplývá, ani správnímu orgánu II. stupně není známá skutečnost, že by navrhovateli, coby úspěšnějšímu účastníkovi, vznikly náklady řízení ve smyslu § 129 odst. 4 zákona o elektronických komunikacích, tudíž se mu náhrada nákladů

řízení nepřiznává. Odpůrce v řízení o rozkladu úspěšný nebyl, tudíž mu nevznikl nárok na náhradu nákladů řízení dle § 129 odst. 4 zákona o elektronických komunikacích. Náhrada nákladů řízení o rozkladu se tudíž žádnému z účastníků řízení nepřiznává.